

такій редакції: «Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю може бути призначене як основне покарання на строк від двох до десяти років або як додаткове покарання на строк від одного до трьох років» [4].

Список використаних джерел

1. Центральний державний архів громадських об'єднань України. 1919. Ф. 2с/ 2, оп. 1. Спр. 22. Про хабарництво і незаконні побори : декрет РНК УРСР від 30 квіт. 1919 р., арк. 113.
2. О борьбе со взяточничеством: декрет СНК РСФСР от 16 август. 1921 г. // СУ РСФСР. – 1921. – № 60. – Ст. 421.
3. Хряпінський П. Є. Заохочувальні норми у кримінальному законодавстві України : [навч. посіб.]. К. : Центр учбової літератури, 2008. 192 с.
4. Кримінальний кодекс України: Закон від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 21.11.2017).

Діденко Максим Едуардович,
здобувач ступеня вищої освіти
магістра навчально-наукового
інституту заочного та дистанційного
навчання Національної академії
внутрішніх справ

СУТНІСТЬ І ВЛАСТИВОСТІ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

В умовах сьогодення, в органах Національної поліції України склалася ситуація, за якої його підрозділи, окремі працівники маючи практичний досвід, глибоке розуміння механізмів розв'язання правоохоронних проблем та достатню статистичну інформацію про їхню динаміку, не можуть ефективно застосовувати сучасні методи підготовки, прийняття та реалізації управлінських рішень, наслідком чого є

перевантаженість оперативними завданнями, як зовнішніми, так і внутрішніми – з одного боку, та відсутність належного забезпечення виконання управлінських рішень (інформаційне, кадрове, фінансове, матеріально-технічне) – з іншого. Як наслідок, сучасний стан процесу підготовки, прийняття й реалізації управлінських рішень в органах Національної поліції характеризується відсутністю вискоелективної системи їх наукового та аналітично-організаційного забезпечення.

Слід відзначити, що у науковій літературі пропонуються різні визначення поняття „управлінське рішення”. Отже, розглянемо їх більш детально. Так, О.М.Бандурка, під управлінським рішенням розуміє „свідомий акт організаційної діяльності начальника органу внутрішніх справ, пов’язаний з вибором мети, шляхів та засобів її досягнення” [1, с.141]. В.М.Плішкін, управлінське рішення визначає як „заснований на законах та підзаконних актах, аналізі та оцінці оперативної обстановки акт відповідного керівника, що містить постановку цілей, обґрунтування засобів їх здійснення, прийнятий в установленому порядку і забезпечуючий організаційну сталість та вдосконалення діяльності органів внутрішніх справ при виконанні завдань боротьби зі злочинністю та зміцнення правопорядку” [6, с.398].

Цікавим є визначення управлінського рішення запропоноване В.В. Конопльовим, під яким він розуміє „розгорнутий у часі логіко-розумовий, емоційно-психологічний, організаційно-правовий і соціальний процес, що здійснюється в межах компетенції суб’єкта управління (керівника, колегіального органу), результатом якого є певним чином зафіксований проект будь-яких змін в організації (соціальній системі) і соціальна норма, що виробляється суб’єктом управління для цілеспрямованого впливу на управлінський об’єкт, основний „продукт” суспільно-корисної праці керівників і спеціалістів, що реалізують взаємопов’язані функції управління; документ, що містить постановку цілей (завдань), а також вказує способи і терміни їх досягнення, відповідальних

виконавців і форми контролю” [2, с.164].

Аналіз вище приведених дефініцій надав змогу зробити висновок про багатозначність категорії „управлінське рішення”. Управлінське рішення розглядається як: вольовий акт керівника (колегиї державного органу); інтелектуальна дія, тобто комплекс знань і моделей бажаних станів; обсяг і зміст інформацій; зовнішній прояв (форма) управлінської діяльності; сукупність правових норм, правил, вимог; як документ, який фіксує результати управлінської і правової діяльності та надає упорядкованості суспільним процесам і взаємозв’язкам.

В науковій літературі подаються різні, а подекуди і протилежні ознаки управлінських рішень. Так, до основних ознак управлінських рішень В.Я.Малиновський відносить такі: рішення передбачає наявність можливих варіантів дій та вибору одного з них у відповідності з існуючими обставинами, інтересами і потребами; вибір прийняття варіанту дій є результатом свідомої, розумово-психологічної діяльності керівника; необхідність та головний зміст рішення визначається метою спільної діяльності; управлінське рішення володіє активізуючою та організуючою силою; в основі управлінського рішення лежить організаційна діяльність людей [3, с.180-181].

В.М.Плішкін, конкретизуючи соціальну сутність управлінського рішення, виділяє такі його ознаки: управлінське рішення передбачає наявність можливих варіантів дій і вибору одного з них згідно з об’єктивно існуючою обстановкою, інтересами та потребами; вибір та прийняття варіанта дій є результатом свідомої, розумово-психологічної діяльності; необхідність та основний зміст управлінського рішення визначаються метою і орієнтуються на її досягнення; управлінське рішення володіє активізуючою та організуючою силою; в основі управлінського рішення лежить організована свідома діяльність людей [6, с.397].

В науковій літературі виділяються й інші ознаки управлінських рішень.

На нашу думку, переважна більшість приведених вище

ознак (особливостей) управлінських рішень, у тому числі управлінських рішень в органах Національної поліції є загальними, тобто такими, які можуть характеризувати будь-яке, а не тільки управлінське рішення.

Звідси, сутність управлінського рішення в діяльності органів Національної поліції полягає у такому: по-перше, управлінське рішення можна розглядати як вид діяльності, яка пов'язана з підготовкою, прийняттям та реалізацією певних варіантів дій; по-друге, управлінське рішення є своєрідною формою впливу управляючого суб'єкта (працівник поліції як представник влади у зовнішньо-адміністративних відносинах; начальник (старший) по відношенню до підлеглого у внутрішньо-організаційних адміністративних відносинах) на управляемого об'єкта (конкретну особу, групу осіб чи на конкретні суспільні відносини); по-третє, як послідовність певних етапів (підготовка, прийняття, реалізація (виконання) управлінського рішення, кожний з яких, також складається із певних стадій).

Наприкінці зазначимо, що ефективність будь-яких напрямків діяльності органів Національної поліції значною мірою залежить від наукової обґрунтованості управлінських рішень. Саме в процесі підготовки, прийняття та реалізації управлінських рішень визначається здатність суб'єктів управління активно впливати на перебіг та розвиток відповідних процесів. Звідси, сформульовані у цьому підрозділі загальнотеоретичні засади щодо розуміння сутності, особливостей та завдань управлінських рішень в діяльності органів Національної поліції можуть стати підґрунтям для подальшого з'ясування їх видів, вимог які висуваються до змісту і форми управлінських рішень, правових та організаційних засад їх забезпечення.

Список використаних джерел

1. Бандурка О.М. Управління персоналом в органах внутрішніх справ України: Підручник. – Харків: Ун-т внутр. справ, 2011. – 480 с.

2. Конопльов В.В. Управлінські рішення в адміністративній діяльності органів внутрішніх справ: сутність та організаційно-правові питання підготовки і прийняття : монографія Харків. нац. ун-т внутріш. справ. Крим. юрид. ін-т. – Сімферополь : Вид-во Крим. юрид. ін-ту ХНУВС, : Таврія, 2006.– 356 с.

3. Малиновський В.Я. Державне управління: навчальний посібник. – Луцьк: „Вежа”, 2000. – 558 с.

4. Плішкін В.М. Теорія управління органами внутрішніх справ: Підручник / За ред. Ю.Ф. Кравченка. – К.: НАВСУ, 1999. – 702 с.

Швиденко Євгеній Юрійович, слухач
7 КМ 2А курсу ННІЗДН Національної
академії внутрішніх справ

ОКРЕМІ НАПРЯМИ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ЩОДО ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Аналіз міжнародного досвіду боротьби з корупцією свідчить про те, що за сучасних умов прояви корупції стали тими чинниками, що створюють реальну загрозу національній безпеці та демократичному розвитку більшості країн світу. На сьогодні кримінальні елементи певною мірою змінили форми і методи протиправної діяльності, а значна частина кримінальних формувань має тісні міжрегіональні та міжнародні зв'язки. Вказана обумовлює підвищену актуальність ретельного аналізу передового світового досвіду боротьби з корупцією з метою запровадження в національну правову практику [1].

Позитивним є той факт, що світова спільнота для активної протидії корупції постійно узагальнює передовий досвід у цій сфері, відтак виробляє конкретні та дієві рекомендації. Наведене свідчить про актуальність теми дослідження та потребу в узагальненні, аналізі і використанні зарубіжного досвіду у